

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-63599 רויזמן נ' כשדי ואח'

לפני כבוד השופט יאיר דלוגין

התובעת:

אלינור רויזמן
ע"י עו"ד רועי טיבי

נגד

הנתבעות:

1. דנה כשדי
ע"י עו"ד יעקב כשדי
2. מיכל לביא
ע"י עו"ד לימור בר פרץ

פסק דין

לפניי תביעה כספית בסך של 291,616 ₪, לקבלת פיצוי עבור תגובות שפרסמו הנתבעות בדף העסקי של התובעת בפייסבוק ואשר לפי הטענה מהוות לשון הרע כלפי התובעת.

רקע

1. התובעת מפעילה עסק לצילום בעלי חיים וכן משמשת כמדריכת צילום בבית הספר לצילום "גליץ". התובעת מטבע הדברים רואה עצמה כמי שאוהבת בעלי חיים ומעידה על עצמה כי היא אף פועלת בדרכים כאלה ואחרות לתרום לרווחתם של בעלי חיים, כגון קמפיין אשר בעזרתו הצליחה עמותה מסוימת, שהינה עמותה למען הפיטבולים, הרוטוויילרים ושאר הכלבים המסוכנים, לגייס עשרות אלפי שקלים באמצעות תרומות שנתרמו מרכישת לוח שנה שהתובעת צילמה.

2. הנתבעת 1 מעידה על עצמה שהיא שוחרת זכויות בעלי חיים וטבעונית מטעמי מוסר. גם הנתבעת 1 עוסקת בצילום, ואף לקחה מספר קורסים בצילום בבית הספר "גליץ". הנתבעת 1 חברה בקבוצת הפייסבוק שנקראת "טבעונית ישראל".

3. הנתבעת 2 מעידה על עצמה כפעילה חברתית ופעילה למען זכויות בעלי חיים המשתייכת גם היא לקבוצת "טבעונית ישראל" בפייסבוק.

4. ביום 10.9.17 פרסמה התובעת בדף הפייסבוק העסקי שלה, ששמו Dog – ma "photography", תמונה שצולמה על ידה ובה נראה סוס שעליו רוכבת בחורה. הבחורה מחייכת ויד שמאל שלה מונחת על ראשו של הסוס.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63599-05-18 רויזמן נ' כשדי ואח'

5. מתחת לתמונה זו כתבה התובעת את הפוסט הבא: "את התמונה הזו צילמתי אתמול והרגשתי שהרגע הזה מסכם במדויק את הסיבה שבגללה אני בוחרת כל פעם מחדש את התחום המדהים הזה. התמונה לא צריכה פרשנות או הסבר, זה בסך הכל תיעוד הקשר והאהבה בין האדם לבע"ח, הכי פשוט ואמיתי, ובעיני גם הכי מרגש. אם תרצו פרטים נוספים לגבי צילומים עם החברים הכי טובים שלכם, תשלחו לי הודעה בפרטי ואסביר לכם הכל".
6. הנתבעת 1, אשר עקבה בזמנו אחר דף הפייסבוק של התובעת, וזאת לטענתה בשל ההיכרות שלה עמה מבית הספר לצילום, נחשפה לפוסט הנ"ל ובעקבות כך עוד באותו היום, שיתפה את הפוסט הזה בקבוצת "טבעונות ישראל" וכתבה את הדברים הבאים על אותו פוסט: "זו צלמת שכותבת שהתמונה הזאת ממחישה לה את האהבה בין האדם לבעלי חיים; היא תשמח שתכתבו לה בתגובות מה דעתכם על ה"אהבה" הגדולה בתמונה הזו".
7. אין מחלוקת כי בעקבות כך ועוד באותו היום התקבלו תגובות רבות בדף הפייסבוק העסקי של התובעת, אשר חלק ניכר מהן ביקר את הפוסט של התובעת וחלק גם תוך כינוי התובעת כ"טפשה" ותוך רמיזה לכך שהיא עיוורת או מטומטמת.
8. גם אין מחלוקת כי הנתבעת 1 פרסמה אף היא מספר תגובות ובהן התגובה הבאה, שמהווה אחד הפרסומים מושא התביעה: "בעל חיים מהמם, עם בזזלים בתוך הפה, שעל הגב שלו מתעלק איזה יצור, קצת פחות מהמם ואומר לו לאן ללכת ומתי. אני לא כל כך רואה פה אהבה, אבל זה בהחלט, כמו שאת כותבת, "תיעוד הקשר בין האדם לבעל החיים" – ניצול, רודנות, שליטה, כוח".
9. כמו כן, אין מחלוקת, כי הנתבעת 2 פרסמה אף היא תגובה, כמפורט להלן: "גם ההם בגרמניה, הנציחו את האהבה שלהם לבעלי חיים... בדיוק כמו שאת עושה כאן".
10. התובעת מוסיפה וטוענת כי עוד קודם לפרסומים הנ"ל, הגיבה הנתבעת 1 לתמונה אחרת שהעלתה התובעת בדף הפייסבוק של בית ספר לצילום "גליץ", תמונה בה מצולם כלב על גדת נחל, באלה המילים: "את פסיכית".
11. התובעת אשר נפגעה מהפרסומים הנ"ל, שלחה באמצעות בא כוחה מכתב לנתבעת 1 ודרשה ממנה להתנצל וכן לשלם לה פיצוי כספי. בא כוחה של הנתבעת 1 הגיב על כך בדחיית טענות התובעת, תוך כך שציין בין היתר שמדובר בהבעת דעה לגיטימית. בהמשך, שלחה התובעת באמצעות בא כוחה מכתב התראה גם לנתבעת 2, אשר לפי הטענה לא הגיבה למכתב זה.
12. בעקבות כך הגישה התובעת את התביעה דנא, בה היא עותרת לחייב את הנתבעת 1 לשלם לה 150,000 ₪, וזאת בעילה של לשון הרע וכן בעילה של שקר במפגיע לפי סעיף 56(א)

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63599-05-18 רויזמן נ' כשדי ואח'

לפקודת הנזיקין (נוסח חדש). התובעת עותרת לחייב את הנתבעת 2 בכפל הפיצוי הסטטוטורי הקבוע **בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965**, היינו בסכום של 141,616 ₪.

13. התובעת טוענת בכתב תביעתה, כי הפרסומים מהווים לשון הרע, כמו גם פרסום הודעה כוזבת ביחס לעסקה של התובעת, כי אין בפרסומים כל אמת, כי התובעת פועלת לרווחתם של בעלי חיים, כי היא נפלה קורבן להכפשת שמה על ידי הנתבעות בחוסר תום לב ובזדון, כדי לפגוע בעסק שלה, שהוא בן שנה וחצי, ואשר התובעת השקיעה בהקמתו, בפיתוחו ובקידומו את כל הונה וכאשר כעת, לאור הפרסומים, עלולה השקעתה האדירה לרדת לטמיון.

14. הנתבעת 1 בכתב הגנתה מודה כי ביצעה את הפרסום המיוחס לה, שעניינו תגובה לאותו פוסט של התובעת שפורסם לצד התמונה שבה נראית בחורה רוכבת על סוס. הנתבעת 1 מכחישה את הנטען לגבי הפרסום שעניינו המילים **"את פסיכית"**, אולם באותה נשימה מציינת שהיא זוכרת את התמונה המדוברת, וככל שכתבה את הביטוי הנ"ל, מדובר היה בהבעת התפעלות בשל התמונה המרהיבה שצולמה על ידי התובעת, של אותו כלב על גדת הנחל וכי מכל מקום אין כל קשר בין הפרסום הנ"ל לבין הפרסום הנוסף מושא התביעה. הנתבעת 1 ממשיכה וטוענת כי הפרסום אינו עולה כדי לשון הרע וכי בכל מקרה הפרסום מהווה הבעת דעה לגיטימית, הזוכה להגנת תום הלב הנזכרת בסעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע וכי הבעת דעה כזו מוגנת מכוח חופש הביטוי.

15. הנתבעת 2 בכתב הגנתה מודה גם היא בפרסום המיוחס לה, אולם טוענת גם היא כי מדובר בהבעת דעה המוגנת על פי חופש הביטוי. כן טוענת היא כי מדובר בתגובה יחידה שלה לפוסט המדובר, שלא היה בו כדי להשמיץ את התובעת, אלא כאמור להביע דעה על היצירה האומנותית שלה וכי לא היה בפרסום מטעמה השוואה כלשהי של התובעת לנאצים.

16. בהתחשב שכמעט לא היו מחלוקות עובדתיות בין הצדדים, נשמעו אתמול חקירות קצרות של בעלות הדין והצדדים סיכמו את טענותיהם בעל פה.

דיון

הנתבעת 1

17. בכל הנוגע לנתבעת 1, לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים מול החומר שלפניי, נחה דעתי שיש לדחות את התביעה כנגדה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-63599 רויזמן נ' כשדי ואח'

18. אני סבור שאני פטור מלהכריע בשאלה האם עצם הפרסום של הנתבעת 1, שהתייחס לתמונה של אותה בחורה שרוכבת על סוס ושהתייחס לפוסט של התובעת בעניין זה, הינו בגדר לשון הרע כהגדרתו של מונח זה בסעיף 1 לחוק, שכן כך או אחרת, עומדת לנתבעת 1 הגנת תום הלב.

19. הפרסום הינו ללא צל של ספק בגדר הבעת דעה ולא בגדר הטחת עובדות כאלה ואחרות כלפי התובעת, וזאת כעולה מהפרסום עצמו, אשר צוטט על ידי לעיל במלואו, ואשר מובא שוב כאן: **"בעל חיים מהמם, עם ברזלים בתוך הפה, שעל הגב שלו מתעלק איזה יצור, קצת פחות מהמם ואומר לו לאן ללכת ומתי. אני לא כל כך רואה פה אהבה, אבל זה בהחלט, כמו שאת כותבת, "תיעוד הקשר בין האדם לבעל החיים" – ניצול, רודנות, שליטה, כוח"**.

20. גם אין ספק שמדובר בהבעת דעה לגיטימית, שכן ברור הדבר שבעוד אשר התובעת רשאית לראות בתמונה כסמל לקשר ואהבה שבין האדם לבעל החיים, הרי שהנתבעת 1 זכאית לאחוז בדעה שתמונה זו דווקא מסמלת את הניצול של האדם את בעל החיים. כאמור, מדובר בוויכוח לגיטימי.

21. על רקע תוכנו של הפרסום, כמו גם הדעות שבהן מחזיקה הנתבעת 1, אשר כאמור הינה טבעונית מטעמי מוסר ושחרת זכויות בעלי חיים, גם שוכנעתי כי הפרסום נעשה בתום לב, שכן הוכח שהפרסום זוכה להגנת סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע, אשר קובע כי תהא זו הגנה טובה אם הפרסום היה **"... ביקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אומנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים..."**.

22. לפיכך, קמה החזקה הקבועה בסעיף 16(א) לחוק, חזקה שלא נסתרה.

23. בכל הנוגע לפרסום הנוסף של הנתבעת 1, אשר נזכר בסעיף 11 לכתב התביעה, ואשר לפי הטענה מהווה הטחת המילים **"את פסיכית"** כלפי התובעת, כתגובה לתמונה שבה מצולם כלב על גדת הנחל, אשר פורסמה בעמוד הפייסבוק של בית הספר "גליץ", הרי שפרסום זה לא הוכח דיו, שכן לא הובא צילום מסך של אותו פרסום.

24. התובעת טוענת שבית הספר מחק את התגובה ועל כן אין בידיה להמציא צילום של אותו פרסום. הנתבעת 1 מחד הכחישה בכתב ההגנה את הפרסום, אולם מאידך טענה שהיא זוכרת את התמונה המדוברת, תוך כך שהיא מציינת שככל שהיא כתבה את הביטוי האמור, מדובר היה בהבעת התפעלות לחיוב מהתמונה המדוברת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63599-05-18 רויזמן נ' כשדי ואח'

25. בעדותה אתמול ציינת הנתבעת 1 כי למיטב זיכרונה הנוסח שלה היה בסגנון "את משוגעת", ולטענתה היא אף הוסיפה אימוגי של לב לתגובה זו, באופן שממנו עולה בבירור כי מדובר היה במחמאה ביחס ליכולות הצילום של התובעת, אשר הנתבעת 1 ציינה גם בעדותה אתמול, כי הינן יוצאות דופן.
26. בנסיבות אלה, אני נוטה, על בסיס דברי הנתבעת 1 עצמה, לקבוע כי הנתבעת 1 אכן פרסמה תגובה כזו או אחרת לאותה תמונה. דא עקא, לא ברור דיו מה היה הנוסח המדויק של הפרסום.
27. כאמור, לפי עדותה של הנתבעת 1 היא צירפה לתגובה שלה אימוגי של לב. בתצהירה היא מציינת שהכוונה הייתה להביע התפעלות לחיוב מהתמונה. אכן, מסכים אני עם הנתבעת 1, כי השימוש במילה "פסיכי" או "משוגע", אכן יכול להיחשב כביטוי חיובי ולא שלילי, כפי שטענה בכתב הגנתה, תוך הפנייה למאמר שפורסם בעיתון "הארץ" בהקשר זה.
28. לא ניתן לשלול אפוא את גרסת הנתבעת 1. גם העובדה שתמונת הכלב לא כללה דבר מה שעשוי היה להביא את הנתבעת 1, כשוחרת זכויות בעלי חיים, להסתייג ממנה (בניגוד למשל לתמונה עם הסוס שעליו רכבה הבחורה), תומכת במסקנה זו.
29. לפיכך, גם התביעה לגבי פרסום זה דינה להידחות.
30. את עילת התביעה שעניינה שקר במפגיע, יש לדחות, שכן על מנת שעילה זו תתקיים, הפרסום צריך להיות בגדר "הודעה כוזבת בזדון", היינו, הטחת עובדה שקרית בנוגע לעסקו של אדם, ומשלח ידו וכדומה, כמפורט בסעיף 58 לפקודת הנזיקין.
31. כאן לא מדובר בהטחת עובדה, אלא כאמור בהבעת דעה, ומכאן שעילה זו אינה חלה במקרה הנוכחי.
32. מעבר לכך, בכל מקרה דין התביעה בעילה זו הייתה להידחות וזאת שעה שלא הוכח ולמעשה גם לא נטען כי נגרם נזק ממון לתובעת.
33. בכתב התביעה ציינה התובעת כי היא חוששת שהעסק שלה יפגע כתוצאה מהפרסום (סעיף 17 לכתב התביעה), ומכאן שלא טענה כי בפועל כבר נגרם נזק לעסק.
34. בפתח דיון ההוכחות ביקש ב"כ התובעת להמציא מסמך שיעיד על ירידה בהכנסות העסק, אולם בקשה זו נדחתה על ידי וזאת כאמור בהחלטתי, משלא צורף המסמך קודם לכן וכאשר לא הייתה סיבה שלא לצרפו במועד הנכון, היינו יחד עם גילוי המסמכים והגשת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63599-05-18 רויזמן נ' כשדי ואח'

- תצהיר העדות הראשית של התובעת וזאת לבד מן העובדה שבכתב התביעה לא הועלתה כאמור טענה לנזק ממוני, כך שצירוף המסמך יכול היה גם להיחשב גם כהרחבת חזית.
35. התובעת מלינה על כך שהנתבעת 1 הסיתה את חברי הקבוצה טבעונות ישראל לפרסם תגובות מכפישות בדף העסקי שלה ורואה בכך מעשה פסול.
36. גם אם הייתי מקבל טענה זו, אין בכתב התביעה עילת תביעה בעניין זה. התביעה מייחסת לנתבעת 1 פרסום לשון הרע ופרסום שמהווה גם שקר במפגיע ואינה כוללת עילת תביעה שמבססת איסור מלשדל או להסית אנשים אחרים להכפיש את התובעת. די בכך כדי שטענה זו לא תועיל לתובעת ולא תניב לה סעד כלשהו.
37. מעבר לכך אציין כי לא מצאתי בפרסום של נתבעת 1 מושא התביעה וגם לא בתגובות הקצרות הנוספות שלה, כגון "כפרה עליכם. תוך שניה מלא תגובות"; "טוב אז שוב", בגדר הסתה להכפשת התובעת, שכן מדובר לכל היותר בדברון חברי הקבוצה טבעונות ישראל בלהביע את דעתם הלגיטימית על טענת התובעת שלפיה אותה תמונה מסמלת את האהבה שבין האדם לבין בעל החיים.
38. בכך לא נראה לי שיש פסול. התובעת, שמקיימת עסק לצילום בעלי חיים, ואשר הקימה דף פייסבוק עסקי, אשר לפי בחירתה פתוח לתגובות הציבור, צריכה לצפות לכך שהיא עשויה לקבל תגובות כאלה ואחרות, הן לתמונות שלה והן לפוסטים שלה ונדמה שאין עילה בדיון שתקבע כי חל איסור להעלות תגובות כאמור ובלבד שהנוסח שלהן עומד בגדרי הדיון.
39. כך, גם נדמה שאין לראות בכך שאדם פלוני מדרבן אנשים אחרים להביע דעה לגיטימית כתגובה לפרסומי התובעת, משום מעשה אסור.
40. אשר על כן, התביעה נגד הנתבעת 1 נדחית.
41. הנתבעת 1 עומדת על פסיקת הוצאות לטובתה. אכן, אין מקום למנוע זאת ממנה. הכלל הנו כי הזוכה בדינו זכאי להוצאות. התביעה כנגד הנתבעת 1 מלכתחילה לא הייתה מוצדקת, שלא לדבר על סכום התביעה הגבוה. התביעה הוגשה בבית משפט שלום ולא בבית המשפט לתביעות קטנות, דבר שחייב את הנתבעת 1 להיות מיוצגת.
42. העובדה שיוצגה על ידי אביה וכי יש להניח כי הייצוג היה "פרו בונו", אינה מצדיקה הימנעות מפסיקת הוצאות משפט לתובעת. גם בעל דין המייצג את עצמו זכאי להוצאות משפט, לא כל שכן אם יוצג על ידי עו"ד, גם אם חניס וגם אם על ידי קרוב משפחה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-63599 רויזמן נ' כשדי ואח'

43. בהתחשב בכלל נסיבות העניין, לרבות מחד, חוסר ההצדקה המוחלט בהגשת התביעה נגד נתבעת 1 ועוד בסכום שהוגש, ומאידך, העובדה כי ההתדיינות לא הייתה מורכבת והיקף המסמכים שהוגש היה מועט וכך גם היקף הטיעונים, אני מחייב את התובעת לשלם לנתבעת 1 הוצאות משפט בדמות שכר טרחת עו"ד בסך של 7,500 ₪.

הנתבעת 2

44. לגבי הנתבעת 2 המצב שונה. ראשית, אני סבור שהפרסום של הנתבעת 2, אותו אני מביא להלן שוב ("גם ההם בגרמניה, הנציחו את האהבה שלהם "לבעלי חיים"... בדיוק כמו שאת עושה כאן"), עונה להגדרה של לשון הרע לפי החוק.

45. ישנה כאן לכל הפחות השוואה מרומזת בין התובעת ולבין הנאצים, שכן אי אפשר להבין אחרת את הביטוי "ההם בגרמניה", כשלפי טענת הנתבעת 2, גם הם הנציחו את האהבה שלהם לבעלי החיים, בדיוק כפי שהתובעת עשתה בפוסט שלה.

46. הנתבעת 2 טוענת כי לא הייתה לה כל כוונה לפגוע בתובעת ובוודאי שלא השווייתה אותה לנאצית (ס' 9 לתצהירה). טענה זו קשה לי לקבל וזאת על רקע נוסח הפרסום שיש בו כאמור השוואה לכל הפחות מרומזת אם לא ישירה לנאצים.

47. לא ניתן אפוא להבין את שרוב גרמניה הנאצית לפוסט שלא עוסק בכלל בסוגיה זו, אלא כניסיון של הנתבעת 2 לפגוע בתובעת, גם אם הדבר נעשה, אולי, ללא מחשבה מוקדמת מספקת.

48. מיותר לציין שבמדינתנו, השוואת כל אדם לנאצי הינו בגדר לשון הרע (ר' בעניין זה רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (פורסם בנבו), שם קבע בית המשפט העליון כי בתי המשפט ראו, לא אחת, בהשוואת אדם לנאצי, או בייחוס תכונות נאציות לאישיותו משום לשון הרע.

49. האם עומדת לנתבעת 2 הגנה כלשהי ביחס לפרסום זה? לדידי התשובה היא שלילית. לא ניתן בשום פנים ואופן לראות את הפרסום כהבעת דעה בתום לב, וזאת בשל העובדה שלצורך הבעת ההסתייגות של הנתבעת 2 מהפוסט והבעת הדעה שלה, שלפיה התמונה מסמלת דווקא את הפגיעה של האדם בבעלי החיים, לא היה כל צורך וגם לא היה כל מקום, להשוות את התובעת, העוסקת בצילום בעלי חיים לפרנסתה, ואשר גם פועלת לרווחת בעלי חיים כפי שטענה, עובדה שהוכחה ולא נסתרה, למפלצות הנאציות של גרמניה דאז. בנסיבות אלה, ללא ספק מדובר בהשוואה מקוממת ביותר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-63599 רויזמן נ' כשדי ואח'

50. מכאן, שחל האמור בסעיף 16(ב)(3) לחוק איסור לשון הרע, הקובע כי חזקה על הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב, אם הוא התכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על ידי סעיף 15.

51. משמע, הנתבעת 2, בניגוד לנתבעת 1, אינה יכולה להסתמך על ההגנה הקבועה בסעיף 15(6) לחוק, שמאפשרת פרסום ביקורת על יצירה אומנותית וזאת כאשר הפרסום שלה חרג בצורה משמעותית מהנדרש כדי להביע ביקורת שכזו, וזאת גם כאשר אני ער לכך שמותר במסגרת ההגנה הנזכרת לעיל, להביע ביקורת גם בצורה חריפה ובוטה, אולם גם לכך יש גבול והנתבעת 2 עברה את הגבול.

52. גם אין ספק שכאמור, שיש לדחות את טענת הנתבעת 2 כאילו הפרסום לא השווה אותה לגרמנים הנאצים דאז, אלא התייחס כביכול רק לתמונה ולמי שמופיע בה, וזאת על רקע תוכנו של הפרסום, אשר ממנו ברור כי נעשתה השוואה כזו.

53. כמו כן, שוכנעתי שהפרסום של הנתבעת 2 בוצע בדף העסקי של התובעת ולא בקבוצה טבעונית ישראל וזאת על רקע עדותה של התובעת שהייתה אמינה עליי בעניין זה וכפי שגם משתקף מתדפיסי עמוד הפייסבוק שצורפו כראיה. בשולי הדברים אציין כי גם אם הפרסום היה מבוצע בדף הפייסבוק טבעונית בישראל, גם אז היה נחשב הדבר בגדר לשון הרע, שאין לנתבעת 2 כל הגנה ביחס אליו.

54. כעת, עומדת השאלה, מהו הפיצוי הסטטוטורי הראוי בנסיבות העניין?

55. השיקולים לחומרא בהקשר זה הינם: העוצמה של לשון הרע, שהייתה משמעותית ביותר, חוסר ההצדקה המוחלט להשוות את התובעת לגרמנים הנאצים והעובדה שהפרסום נעשה בדף העסקי של התובעת.

56. השיקולים לקולא הינם העובדה שהתובעת מחקה כנראה מיד את כל התגובות המכפישות ולרבות התגובה המכפישה של הנתבעת 2, כך שמשך הפרסום היה קצר ביותר וככל הנראה התמשך על פני מספר שעות בודדות כאלה ואחרות ויתכן פחות מכך; העובדה שהנתבעת 2, כעולה מעדותה אתמול, ציינה שככל הנראה לא הייתה חוזרת על פרסום מסוג זה, מה שמעיד על מידה מסוימת של חרטה; העדר הוכחה ברורה לגבי היקף האנשים המדויק שנחשפו לפרסום של הנתבעת 2.

57. בכלל נסיבות העניין וגם על רקע השיקולים הנ"ל, החלטתי לחייב את הנתבעת 2 לשלם לתובעת פיצוי בסך של 10,000 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-63599 רויזמן נ' כשדי ואח'

58. בכל הנוגע להוצאות המשפט, הרי בהתחשב שהתביעה נגד הנתבעת 2 הוגשה על סך של כ- 141,000 ₪ ואילו התביעה התקבלה על סכום השווה לכ-7% מהתביעה, כל צד יישא בהוצאותיו.

סוף דבר

59. אשר על כן, התביעה נגד הנתבעת 1 נדחית. התובעת תשלם לנתבעת 1 שכר טרחת עו"ד סך של 7,500 ₪. התביעה נגד נתבעת 2 מתקבלת באופן חלקי. הנתבעת 2 תשלם לתובעת 10,000 ₪. כל הסכומים ישולמו תוך 30 יום מהמצאת פסק הדין.

ניתן היום, י"ד כסלו תש"פ, 12 דצמבר 2019.

יאיר דלוגין, שופט

